

Zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/30/WE, która weszła w życie z dniem 28 marca 2002 r., Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 28 września 2003 r. Belgijski dekret królewski został wydany przed upływem terminu na transpozycję dyrektywy. Komisja przywołuje orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym z art. 10 w związku z art. 249 Traktatu WE i przepisów samej dyrektywy wynika, iż w terminie na transpozycję dyrektywy Państwa Członkowskie winny powstrzymać się od przyjmowania wszelkich przepisów, które mogłyby poważnie utrudnić osiągnięcie rezultatów przewidzianych w dyrektywie. Bazując na zgola odmiennym niż w dyrektywie podejściu do kwestii ograniczeń w eksploatacji, zmierzającym do wycofania cywilnych poddźwiękowych samolotów odrzutowych objętych ponowną certyfikacją, dekret królewski poważnie utrudnia osiągnięcie celów przewidzianych w dyrektywie.

(¹) Dz.U. L 85, z 28.3.2002, str. 40

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-423/05)

(2006/C 48/27)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Caeiroa i M. Konstantinidisa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie podejmując wszelkich niezbędnych kroków:
  - w celu zapewnienia, aby odpady były odzyskiwane i unieszkodliwiane bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, w szczególności w celu zakazania porzucania, składowania lub niekontrolowanego unieszkodliwiania odpadów;
  - by każdy posiadacz odpadów oddawał je prywatnemu lub publicznemu podmiotowi zbierającemu odpady lub przedsiębiorstwu prowadzącemu działalność w zakresie unieszkodliwiania i odzysku lub sam zapewniał ich odzysk lub unieszkodliwiania zgodnie z przepisami

dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (¹);

- by zakłady lub przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów działały na podstawie zezwolenia właściwych władz;
- by w odniesieniu do składowisk objętych zezwoleniem lub już działających przed upływem terminu na transpozycję dyrektywy Rady 99/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (²), tzn. do dnia 16 lipca 2002 r., podmioty zarządzające składowiskami przygotowały i przedstawiły przed dniem 16 lipca 2002 r. właściwym władzom w celu zatwierdzenia plan zagospodarowania terenu z uwzględnieniem czynników dotyczących warunków uzyskania zezwolenia, jak również wszelkich środków korygujących, które uznają za niezbędne, by w następstwie przedstawienia planu zagospodarowania właściwe władze mogły podjąć ostateczną decyzję w przedmiocie dalszego działania składowisk, przystępując niezwłocznie do zamknięcia składowisk, które nie uzyskały zezwolenia na dalsze prowadzenie działalności lub wydając zezwolenie na przeprowadzenie niezbędnych prac, określając tym samym okres przejściowy na wykonanie planu, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4, 8 i 9 powołanej wyżej dyrektywy 75/442/EWG, zmienionej dyrektywą 91/156/WE (³) i art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy 99/31/WE.

2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, iż tolerując funkcjonowanie we Francji licznych nielegalnych i nie podlegających kontroli składowisk odpadów i nie podejmując wszelkich niezbędnych kroków w celu zapewnienia, by odpady były unieszkodliwiane bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom wyrażonym w art. 4, 8 i 9 dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG. Władze francuskie nie kwestionują tych uchybień, nie zgadzają się jednak z liczbą nielegalnych składowisk odpadów wskazaną przez Komisję utrzymując, iż wpływ tych składowisk na środowisko jest niewielki, a nielegalne składowiska przyjmują jedynie odpady zielone, gruz i odpady w postaci sprzętu gospodarstwa domowego.

Informacje przekazane przez władze francuskie nie są wystarczające, by ocenić zgodność systemu zezwoleń z wymogami art. 9 dyrektywy 75/442/EWG: składowiska, których powierzchnia jest mniejsza niż 100 m², a wysokość mniejsza niż 2 m, tak jak i odzysk tych odpadów nie jest przedmiotem zezwolenia. Wykładnia przyjęta przez władze francuskie, zgodnie z którą jedynie składowiska prowadzone bez zezwolenia przez gminy są nielegalne jest niewłaściwa, gdyż osoba fizyczna może również prowadzić składowisko odpadów bez zezwolenia.

Posiadając informacje, które zostały jej przekazane, Komisja może jedynie zakładać, iż wbrew temu co przewiduje art. 14 dyrektywy 99/31/WE, zakłady lub przedsiębiorstwa, które prowadzą działalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów nie posiadając zezwolenia nie przygotowały ani nie przedstawiły przed dniem 16 lipca 2002 r. właściwym władzom w celu zatwierdzenia planu zagospodarowania każdego nielegalnego lub niepodlegającego kontroli składowiska odpadów. Składowisko, które nie może zostać dostosowane do wymogów powołanej wyżej dyrektywy winno być niezwłocznie zamknięte. Funkcjonowanie nielegalnych składowisk odpadów bez planu zagospodarowania i bez zezwolenia stanowi naruszenie art. 14 dyrektywy 99/31/WE.

(¹) Dz.U. L 194, z 25.07.1975, str. 39.

(²) Dz.U. L 182, z 16.07.1999, str. 1.

(³) Dz.U. L 78, z 26.03.1991, str. 32.

wania Komisji informacji dotyczących podstawowych kwestii regulowanych przez rozporządzenie. Przekazywanie tych informacji — tj. sprawozdań rocznych dotyczących bromku metylu i halonów oraz harmonogramu i wyników wrywkowych kontroli w zakresie przywozu substancji regulowanych — jest istotne dla osiągnięcia celów wyznaczonych przez to rozporządzenie oraz dla realizacji zobowiązań przyjętych przez Wspólnotę Europejską na podstawie Konwencji Wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej i Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, do których Wspólnota przystąpiła na podstawie decyzji Komisji 88/540/EWG (²).

Irlandia do tej pory nie przekazała wymaganych informacji zgodnie z ww. artykułami rozporządzenia.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.U. L 244 z 29.09.2000 r., str. 1)

(²) Dz.U. L 297 z 31.10.1998 r., str.8

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-425/05)

(2006/C 48/28)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 29 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Ulricha Wölkerja i Michaela Shottera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Irlandii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie dostarczając informacji na temat bromku metylu wymienionego w art. 4 ust. 2 ppkt iii), halonów wymienionych w art. 4 ust. 4 ppkt iv) i art. 5 ust. 3 oraz informacji na temat harmonogramu i wyników wrywkowych kontroli w zakresie przywozu substancji regulowanych, o których mowa w art. 20 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 2 ppkt iii), art. 4 ust. 4 ppkt iv), art. 5 ust. 3 i art. 20 ust. 3 tego rozporządzenia;
2. obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Artykuł 4 ust. 2 ppkt iii), art. 4 ust. 4 ppkt iv), art. 5 ust. 3 i art. 20 ust. 3 rozporządzenia ustanawiają obowiązek przekazy-

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 5 października 2005 r. w sprawach połączonych T-366/03 i T-235/04 wniesione przez Land Oberösterreich w dniu 7 grudnia 2005 r.

(Sprawa C-439/05 P)

(2006/C 48/29)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 7 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Land Oberösterreich, reprezentowanego przez adwokata Dr. Franza Mittendorfera, Europaplatz 7, A-4020 Linz, od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 5 października 2005 r. w sprawach połączonych T-366/03 i T-235/04.

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) z dnia 5 października 2005 r. w sprawach połączonych T-366/03 i T-235/04 Land Oberösterreich (kraj związkowy Górna Austria) i Republiki Austrii, strony skarżące, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, strona pozwana (¹), w sprawie ze skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/653/WE z dnia 2 września 2003 r. w sprawie przepisów krajowych dotyczących zakazu stosowania organizmów genetycznie zmodyfikowanych w kraju związkowym Górna Austria, notyfikowanych przez Republikę Austrii na podstawie art. 95 ust. 5 WE (²);